
Aurora

18 - 23 kapitola

Zuzana Zrneková

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší. Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2023

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Po obrade rozlúčky Célie ešte niekoľko týždňov zostáva v údolí a spoznáva život tu.

Joseph jej odhaľuje všetko, čo za ten čas vyzoroval on sám, rozpráva jej o kmeňoch, o zvláštnych stromčekoch, ktoré každého Aurorana i Auroranku počas života sprevádza. V spomienkach jej približuje aj tvár jej otca, ktorú ako dcéra dosiaľ nepoznala.

Napokon sa spolu s Naluom vracajú späť do hôr, na najposvätnejšie miesto ostrova, do Roraimy. Tu sa začína jej nová cesta.

Heja ju zasväcuje postupne do tajov a učí ju jeden z najsilnejších nástrojov Tvoja duša je ako nádherný kvet.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
18 – Prebudené ženstvo	04
19 – Theia	08
20 – Zvláštne pocity	10
21 – Dokonalá Nala	14
22 – Svetlanky	17
23 – Vďačnosť a obrad Muno	20

18 - Prebudené ženstvo

Jedného dňa to prišlo. Od momentu, ako som v ten deň prišla k vedomiu práve tu vo Veľkom chráme, mala som prerušený cyklus mojich mesiačkov. Až teraz. Nečakala som to, no niekoľko dní som sa cítila tak zvláštne.

Keď sme boli v údolí, všimla som si, že tu ženy, tak ako v niektorých častiach sveta, sú počas týchto dní mimo svoju osadu. Aj tu to bolo tak podobne. Počas svojich dní, počas svojich mesiačkov sa ženy a dievčatá uchýlili do domu na okraji osady.

Vždy ma to na cestách poburovalo. Stále sa hovorilo, že žena počas svojich dní je nečistá. Nepáčilo sa mi to.

Ten čas, čo som v údolí strávila, som si ale všimla niečo iné. Áno, ženy sa tu mohli uchýliť do tohto osobitného domu, no nijako zvlášť sa to nedramatizovalo, nikto sa na ne nedíval, akoby mali prinajmenšom lepru. Bola to celkom prirodzená súčasť života. Boli oslobodené od

svojich bežných povinností, mohli oddychovať a bolo o ne postarané.

A teraz, práve tu som začala krváčať aj ja. Nevedela som, čo si popravde počať. S malou dušičkou som sa zverila hneď ráno Nale. Celkom ju moje obavy pobavili a len mi pokynula, aby som si vzala svoju Theiu a nasledovala ju.

Išli sme dolu, dolu, vyšli sme na nádherný most, o ktorom som doteraz ani netušila. Ten most spájal chrám s ďalšími miestnosťami. Pod nami obrovská priekopa. Ocitla som sa v nádherných priestoroch. Vo chvíli ako sme vstupovali, vstúpila i Lara.

A tak ma tu napokon Nala nechala samú aj s Larou. Niekoľko nasledujúcich dní som teda trávila tu. Mimo všetkých ostatných aj s Larou. Vždy som svoje dni prežívala ťažko, v bolestiach, točila sa mi hlava a tak som bola rada, že nič nemusím.

Hoci ma znepokojovalo, že môj ženský rytmus je zrejme vyvedený z rovnováhy a počas niekoľkých mesiacov, odkedy som sa vrátila do života, stále som mesiačky nemala, bola som zároveň i rada. Vôbec som netušila, ako

by som si s tým poradila v tomto vetšom oblečení, ktoré nič neskrýje.

Lara ma upokojila. Len priložila svoje dlane nad moje lono a mne sa ul'avilo. Áno, Lara bola z tých, ktorí mali dar liečenia. Bol to taký dotyk - nedotyk, pretože sa tela priamo nikdy nedotkla. Až tu počas týchto niekoľkých dní som to začínala chápať.

“Tvoja krv neodchádza z tvojho tela plynule a neustále. V skutočnosti sa tak deje v určitých intervaloch. Časom sa to naučíš aj ovládať a budeš vedieť, kedy tvoje lono púšťa a ty sa na to pripravíš.”

“Neviem či celkom rozumiem,” - hovorím úprimne.

“To nič, neboj sa, chce to trošku viac cviku, viac sa naladiť na svoje lono.”

“Hm, cítim sa skôr unavene,” - odpovedám a popravde vôbec sa necítim vo svojej koži. Tak nejako sa cítim zahanbene, pretože som si istá, že kým sme prešli z našej izby sem, tak určite niekoľko kvapiek krvi skončilo na podlahe. A je mi fakt trápne, že by som sa rozplakala.

No Lara sa na mňa usmeje, vstane a objíma ma. - “Neboj sa. Ja viem, že toto je pre teba asi celkom nové. Vôbec sa tým netráp. Krv mesiačkov je pre nás posvätná. Nič lepšie sa ti teraz ani nemohlo stať. Tak moc sa teším.”

“Tešíš? A prečo?” - Som naozaj zmätená.

“No teraz by si si mala asi skôr oddýchnuť, ale vedz, že je to dobré znamenie. Tvoje telo sa plne zregenerovalo.” - Usmeje sa žiarivým úsmevom a pokračuje:

“Naše telo sa dokáže v skutočnosti zregenerovať veľmi rýchlo. Stačí mu na to 72 hodín a je v poriadku. To, prečo si sa zo svojich zranení liečila tak dlho, bolo to, že si akoby uviazla niekde medzi životom a smrťou. Akoby si sa potrebovala rozhodnúť, či sa do tohto života ešte vrátiš, alebo tu končíš.

Tvoja duša nepochybne vnímala, čo sa stalo s tvojou rodinou a chápem, že to muselo byť pre teba naozaj ťažké.

Až keď si podstúpila obrad rozlúčky si však vedela túto kapitolu svojho života uzavrieť láskavým spôsobom, bez toho, aby ti spôsobovali ďalšie zranenia. No a iniciácia,

ktorú si zažila počas svojho prvého dňa tu, t'a naopak otvorila novej etape života. Je to akoby si sa plne vtelila späť do svojho tela.”

Krv tvojich mesiačkov bude výživná aj pre tvoju Theiu.

“Pre moju Theiu? To mám poliat' Theiu svojou krvou?” - Tá predstava ma priam vydesila a Laru môj vydesený výraz tváre celkom pobavil.

“Táto krv akokoľvek sa ti to zdá zvláštne je posvätná. A tvoja Theia ju potrebuje viac ako si myslíš. Ver mi.”

A tak som sa týchto niekoľko dní ponorila do zvláštnych praktík, ktoré mi pripadali viac pohanské. Učila som sa vnímať svoje lono a kedy prichádza čas keď púšťa krv, tú údajne posvätnú.

Bol to taký paradox. V svete, z ktorého som sem prišla, sa všetko okolo periódy považovalo za nečisté. Tu naopak, za posvätné.

Jediné čo som počas týchto dní robila, bolo že som dýchala kvet svojej duše. Nič viac. Ráno a večer len tíško načúvala spevu - nespevu. Pila lahodný čaj, ktorý moje

prebudené ženstvo upokojoval a hladil tým najjemnejším spôsobom. Rozprávala sa s Larou a spoznávala o čosi viac tento svet a jej spôsob liečenia.

Bol zvláštny. Už predtým som zachytila, že Lara je veľká liečiteľka, aj to, že lieči dotykom. A to ma miatlo. Dotykom zväčša liečili vyvolení zeme. Keď sme tu týchto niekoľko dní boli, tak som sa jej na to priamo spýtala. Vyvolení zeme mali zväčša tmavo hnedé oči, no Lara ich mala ako vyvolení svetla. A Lara mi s porozumením môjmu zmätku odpovedala:

“Som vyvolenou svetla. Liečim dotykom, no v skutočnosti sa tela nedotýkam. Len zľahka prechádzam ponad telo. Tvoje telo nie je len ten obal, ktorý vidíš, ktorý vnímaš vo svojom ohraničení. Je to o niečo viac. Keď prechádzaš cvičením Duša ako kvet, tak to môžeš vnímať’.

A ja som si v tej chvíli uvedomila, že má pravdu. Že som to vlastne už vnímala.

“Energia tvojho tela presahuje za hranice tvojho fyzického tela. Vidím to, cítim to, viem, kde sa rovnováha narušila a jemným pohybom ju harmonizujem.”

Pomaly začínam chápať.

Energia, už som o nej počula, o tom, ako preteká našim telom, ako blokády môžu brániť tomu plynulému toku. Blokády ako som sa postupne dozvedala v našom tele môžu vznikáť nielen z našich zranení na našom tele, no aj zo všetkých tých emócií, ktoré nás jednoducho pohltia.

Emócie, ako smútok.

Či emócie, ktoré stoj čo stoj držíme pod zámkom. Pomaly som začínala chápať, prečo som tie prvé mesiace tu na tomto nádhernom ostrove tak často plakala. Z ničoho nič, ma premáhalo dojatie a ja som plakala. Všetky tie nevyplakané slzy, všetky tie nevypovedané slová, ktoré nemohli byť vypovedané, potrebovali von, potrebovala som ich konečne pustiť.

Lara sa ma na oplátku pýtala na náš svet, hlavne na to, čomu veríme. Aké božstvo vyznávame. A tak som jej postupne odhaľovala ten náš svet. Ona zas na oplátku nerozumela ako to, že v mojej viere chýba ženský aspekt. A ja som musela pripustiť, že aj mne. Vôbec som si nebola

istá, či je to ešte moja viera. Ježiša vnímala ako veľkého zmierovateľa medzi mužmi a ženami.

Mala som rada tieto rozhovory s Larou, vnímala som, že som získala priateľku. A nemýlila som sa.

Lara ma viedla v objavovaní môjho posvätného ženstva. Každý deň čo sme tu spolu strávili mi pomáhala ladiť sa viac a viac na svoje lono. Nie vždy sa mi podarilo zachytiť ten moment keď púšťalo posvätnú krv mesačkov, a ja som sa vždy cítila tak akosi trápne, keď som ušpinila prikrývku.

Lara ma upokojovala, že je to úplne v poriadku, že keď pred niekoľkými rokmi ona vstúpila do obdobia svojich prvých mesačkov, tiež sa prvý rok učila vnímať svoje lono novým spôsobom.

S Larou som tiež zažila ako som prvý krát zachytila túto vzácnu krv do kalíška a poliala svoju Theiu. Bol to veľmi zvláštny pocit.

Na tretí deň sa tu zastavila Nala. Pýtala sa, ako sa mi darí, či niečo nepotrebujem. Potešilo ma to. Všetky tri sme sa tešili, pretože moja Theia konečne zakvitla. Zakvitla

nádherným jemným púčikom, ktorý sa ešte len plne mal rozvinúť, no už teraz sa dalo tušiť, aký nádherný bude.

Mal veľmi pozoruhodnú farbu, no Nala ma upokojovala, že mám určite počkať kým sa plne otvorí, pretože celý kvet môže mať úplne inú farbu.

Nikto ma predtým neučil, že byť ženou môže byť darom. Naopak, v tom mojom svete bola žena považovaná za menejcennú. Tu som vnímala, že žena i muž sú si rovní, zvláštnym posvätným spôsobom. Cenila sa krehkosť a jemnosť ženy. Obdobie mesiačkov sa nepovažovalo za niečo špinavé. Naopak, čas prvého krvácania v živote dievčiny sa oslavoval a mne bol tento obrad vstupu prerodu dievčaťa v ženu prisľúbený. Tešila som sa naň.

19 - Theia

Uplynulých 7 dní som strávila mimo chrámovú komunitu, v objavovaní svojho posvätného ženstva za podpory Lary. Zostala so mnou aj siedmy deň, hoci sa už mohla plne zapojiť do chodu chrámu. Krv mesiačkov akoby prebudila moju Theiu do novej etapy a prvý púčik sa pripravoval rozvinúť.

Všetci sa z toho tak nejakो tešili, čomu som stále celkom nerozumela.

Lara mi nakoniec prezradila, že Theia odráža pút' nášho života. Lenže moja Theia nebola zasadená pri mojom počatí. Mala len niekoľko málo mesiacov, čo by zhruba odrážalo čas, kedy je bežne bábätko ešte v lone matky, približne štrnásty týždeň.

Bolo to znamenie, že dieťa sa dobre v lone zahniezdilo a keď do času päťnástich týždňov i vykvitol prvý kvet bolo to tiež znamenie, že dieťa bude života schopné. Prvý kvet na Thei bábätko sa vždy v komunite oslavoval.

Hoci ja som nebola diet'at'om v lone matky, všetci sa tešili.

Tak ako každý Auroran i každá Auroranka mali svoj osobný Theia stromček, i každá komunita, každý kmeň mal ten svoj. Rástol celé veky. A potom tu bol ten, veľký strom Theia, ten ktorý patrilo komunite vyvolených. Práve jeho plody, slúžili pre uzdravovanie všetkých.

I ja som z neho stále čerpala, keďže ten môj stromček ešte neurodil žiadne plody. Pamätám ten moment, keď som ho prvý krát mala možnosť uvidieť. Tajil sa mi dych. Okolo neho bolo priam posvätné ticho, akoby čas ani neplynul.

Theia strom vyvolených svetla bol fascinujúci. Nebol ako tie bežné, ktoré každý mal v nádobe a dosiahol výšku najviac niečo vyše kolien svojho majiteľa. Tento bol veľký, naozaj veľký a nádherný. Jeho kmeň sa jemne točil akoby okolo vlastnej osi a jeho plody boli biele i červené. No a všimla som si aj plody zvláštnej farby.

Tie boli veľmi osobité.

Urodili sa len v niektorých obdobiach roku, alebo počas náročného obdobia ostrova. Dozvedela som sa, že krátko predtým, ako naša loď stroskotala objavili sa na Theia

strome vyvolených opät'. Tak vedeli, že sa niečo chystá. Práve z takéhoto plodu vyrástol aj môj Theia stromček.

Nebolo pre mňa vôbec ľahké pochopiť to všetko okolo týchto stromčekov, a hlavne to, ako môžu byť tak prepojené so svojim majiteľom. Bola to pre mňa tak nejako záhada. No napriek tomu som milovala, ponoriť svoje telo do vody, v ktorej sa rozpustilo niekoľko týchto úžasných malých plodov.

Z tej hustej tekutiny, ktorú skrývali si každý pripravoval prípravky starostlivosti o seba.

Bolo to fascinujúce. Raz za týždeň si ich do sklenených nádobiek pripravili podľa aktuálnej potreby. Pridávali aj lístky iných rastlín, či kvety. Samotný nektár týchto plodov voňal veľmi príjemne, jemne. Mne pripomínal vôňu mandlí. Niektoré pridané kvety však zmenili vôňu na nepoznanie. Občas to bola viac vôňa pripomínajúca kyticu kvetov, občas viac korenie.

Nebolo nijako zvlášť náročné pripraviť si tieto prípravky starostlivosti o seba. Pripravovali kvetovú vodu, do ktorej pridali len jednu či dve kvapky toho vzácného nektáru.

Plody Theia stromčekov sa využívali aj na čistenie zubov. Vtedy ich miešali s lístkami mäty a kardamónu. Bol to nádherný proces.

Každý Auroran či Auroranka ho ovládali. Postupne počas života sa ho jednoducho naučili, tak ako starať sa o seba, o svoje telo, dušu i myseľ. Ako inak, v posvätnej úcte.

Kvet mojej Thei plne rozkvitol. Bola to vskutku krásna farba a nejakým zvláštnym spôsobom ma magicky prit'ahovala. Farba pripomínala plody broskýň, no bola o hodne jemnejšia. Nevedela som sa naň vynadávať. Mala som chuť s ním tancovať a cítila som sa nesmierne pri sile.

20 - Zvláštna pocity

Prešli tri týždne od mojich prvých mesačkov na tomto ostrove a ja som vnímala, ako sa môj pohľad na všetko mení. Zrazu mi všetko vadilo, rozčuľovalo, no hlavne znepokojovalo.

Prišlo to celkom nečakane. Začali sa ma zmocňovať zvláštna myšlienky a pocity. Kládla som si otázku, kde som sa to vlastne ocitla, či som dobrá kresťanka keď sa otváram učeni o Veľkej Matke a Stvoriteľ'a. Rovnako ako sa blížil čas mojich ďalších mesačkov, som si kládla otázku, či je správne považovať menštruačnú krv za posvätnú.

Podchvíľou som sa modlila tak, ako som bola navyknutá, k Bohu, k Ježišovi. Všetky pochybnosti o tom, ako to naozaj je, a aká je pravda mnou zmietali. Pochybnosti viac a viac narastali, lomcovali mnou. Zmietal mnou nepokoj a ja som nenachádzala spôsob, ako uvoľniť ten pretlak nepokojnej energie.

Čo ak som v skutočnosti poprela svoju vieru? Vieru, v ktorej som vyrastala od svojho narodenia, vieru, ktorá bola súčasťou našej rodinnej histórie? Čo ak sa mýlim a čo ak v skutočnosti hreším? A čo je vlastne pravda? Čo ak naopak oni tu majú pravdu?

Čoraz viac som sa cítila byť v pasci. V pasci svojich myšlienok, v zajatí svojich emócií.

Jedného dňa, som len tak stála a pozerala sa von na tíško padajúci sneh. Chcela som utíšiť aj svoje myšlienky, no moc sa mi to nedarilo. A tak ma našiel Lem. Lem bol jeden zo starších, veľmi múdrych, aspoň mne sa tak zdalo. No napriek svojej múdrosti, som milovala jeho jemný humor a to ako sa vedel od srdca smiať.

Pristavil sa pri mne a spýtal sa ma ako sa mi vodí. Len som sa rozpačito usmiala. Myslím, že aj bez mojej odpovede vedel, že niečo so mnou nie je tak celkom v poriadku.

“Vidím, že ťa niečo trápi. Môžeš mi o tom povedať, možno spoločne sa nám podarí vniest’ svetlo do toho, čo ťa sužuje.”

Mlčky som prikývla a spustila. Hovorila som o svojich pochybnostiach, čo je pravda, čo Ježiš, v ktorého som verila.

Lem bol veľmi vnímavý, pozorne počúval a ja som si viac a viac vylievala svoje srdce. Napokon mi navrhol, aby som sa na niekoľko dní, stiahla do ústrania a rozjímalá. Povedal, že za mnou každý deň príde.

A tak som sa opäť raz stiahla z denného diania komunity. Tento priestor bol určený na rozjímanie. Každý kto potreboval mohol využiť tieto malé izbičky. Vládlo tu nesmierne ticho, ktoré sa priam vpíjalo do samotných kostí. Pocítila som úľavu, no zároveň som si kládla otázku, či tu, v tomto ohlušujúcom tichu, budem vedieť konečne utíšiť svoje zbesilé myšlienky.

Zrazu ma prepadla nesmierna únava a ja som si len ľahla do siete. Už som si zvykla na takéto spanie.

Lem povedal, že sa podvečer za mnou zastaví. Nechutilo mi ani jesť a tak som len čakala. Zrejme som na chvíľu zaspala, prebudila som sa na jemné klopkanie. Lem bol tu a my sme mohli pokračovať v našom rozhovore.

“Čo t’á najviacej znepokojuje?”, - spýtal sa ma s istou dávkou zvedavosti.

“Asi, že či som dobrá kresťanka. Či som nezaprela svoju vieru”, odpovedám tak trochu nesmelo.

“Cítiš Ježiša vo svojom srdci?”

“Áno, iste.”

“Potom niet dôvod na obavy.” - Lem ma obdaril nielen širokým úsmevom, no povedal to zároveň celkom jasne, bez akýchkoľvek pochybností.

“Nikto z nás ti nebude hovoriť, aby si sa zriekla Ježiša. Vo vašom svete sa v mene cirkvi udialo aj hodne nepekneho. Misionári sa snažili pretvárať ľudí kam prišli na kresťanov a nie vždy láskavým spôsobom. Nie je na tom nič pekné, nie je na tom nič vznešené. Naopak, prináša to väčšie násilie medzi ľuďmi.

To by nemalo byť cieľom žiadneho náboženstva. No byť dobrým kresťanom, znamená oveľa viac. Ježiš šíril hlavne lásku a súcitiť. A to je to, čo by malo byť misiou kresťanstva.

Nejaký čas som strávil vo vašom svete. Veľa z toho, čo som videl bolo skôr smutné. Nie každý, kto si hovoril kresťan sa tak i správal. Bol som svedkom mnohých nepravostí. Ak cítiš vo svojom srdci Ježiša, je to dobré. Ježiša a ani svojho Boha nemôžeš uraziť tým, ak ctíš zároveň aj matku života, alebo ako ju my voláme, Veľká Matka. Prejaviť úctu životu nemôže uraziť boha, ktorému veriš.”

Spomenula som pána Nolena a Lem mi potvrdil, že si ho pamätá. Potvrdil mi, že je Auroran, ktorý sa rozhodol ostať žiť v našom svete. Nešlo mi to do hlavy, predsa toto sa zdal priam dokonalý svet, ako sa mohol takto rozhodnúť?

Lenže Lem mi vysvetlil, že práve v tom je jeho dar. Oplýval súcitiťom a cítil ako svoj záväzok pomáhať aj ľuďom, ktorí sa síce hlásia ku kresťanstvu, no v skutočnosti sa nesprávajú podľa týchto zásad. Nie preto, že by nechceli, no jednoducho preto, že v svete v ktorom žijú niekedy len ťažko nachádzajú ten správny spôsob. Niekedy je ľahšie vznešene hovoriť ako tak aj konať a žiť.

“Vieš Célie, veľa vašich duchovných vodcov hovorí, aby ste nenačúvali svojmu srdcu, ale Bohu. Lenže ako myslíš,

že boh hovorí s ľuďmi? Práve cez srdce. Jediné čo chcú je, aby ste počúvali v skutočnosti ich. Ak by sa niekto opovážil povedať, že hovorí priamo s bohom, nie prostredníctvom kňazov, považovali by to za rúhanie. Chcú mať nad ľuďmi v skutočnosti moc. Je mi ľúto, že ti to hovorím, to zrejme nie je to, čo si chcela počuť, no to je to, čo vidíme, že sa vo vašom svete deje.”

Ticho načúvam, a tak trochu sa obávam, že v tomto má pravdu. A Lem pokračuje.

“Célie, len si vezmi mesto Jeruzalem. Tri veľké náboženstvá ho považujú za kolísku svojho vierovyznania. Malo by to byť to najkrajšie miesto na zemi, miesto kde vládne mier. No opak je pravdou. V mene viery sa tu viedli už pred stáročiami krvavé boje. Je to vari to, čo chcel Ježiš?”

“Nie”, - odpovedám ticho.

“My si ctíme život, ktorý nám bol daný. Nenájdeš tu žiadne katedrály. Celý náš deň je jednou veľkou modlitbou, vdakou za nový deň, že znovu smieme dýchať čistý vzduch, napiť sa čerstvej vody, smiať sa a tešiť sa z

toho všetkého. Každý deň oslavujeme život vo Veľkej Matke, tej ktorá život dáva a každý deň nás živí. Každý deň oslavujeme život v Stvoriteľovi, ktorý to všetko požehnáva a každý deň oslavujeme a ďakujeme za Jednotu, ktorú spolu vytvárajú. Je to nádherný kolobeh.

Viem, že v očiach vášho sveta by sme boli považovaní za primitívnych, za pohanov. No sme šťastní. A nielen to. Naše technológie slúžia nám všetkým. Nenájdeš tu bohatých a chudobných. My sami vytvárame jednotu, sme ako jeden veľký živý organizmus.

Máme záväzok voči životu a ctíme ho. Nehovoríme o sebe, že sme hriešni. Nepochybne aj my ako ľudské bytosti robíme rozhodnutia, ktoré sa nám vzápätí nezdajú moc šťastné. Občas sa zdá, že chybujeme, i my však činíme pokánie. No potom je čas vstať, neschovávať sa za to, že som urobil nie dobré rozhodnutie, ale utvárať znovu a znovu, deň za dňom lepší a lepší svet.

Aj my mnohokrát tápeme, len sa spýtaj Naly. A ver, že budeš veľmi prekvapená.” - Žmurkol na mňa a pre tento večer ma zanechal s mojimi myšlienkami.

21 - Dokonalá Nala

Áno, bola som presvedčená, že takou je. No ako sa ukázalo, nebola to celkom pravda a dost' som ju pobavila. Napokon sa smiala, až jej slzy stekali po tvári. No ten príbeh až taký veselý nebol.

Nala bola ešte malým dievčatkom, keď už každému bolo jasné, akým veľkým darom oplýva. A Nala nikdy neprotestovala, brala ako samozrejmosť, že bude liečiť, bolo to pre ňu celkom prirodzené. Už ako malé dievča intuitívne vedela, čo treba robiť. Napokon tu sa učia už malé deti rozvíjať svoj dar od okamihu ako je jasné, aký dar prinášajú do tohto života.

Lenže v čase keď začala dospievať, sa celkom bezhlavo zamilovala.

Jediné po čom túžila, bolo byť s týmto mužom. Na ničom inom jej nezáležalo. Lenže tento muž nepatril k vyvoleným svetla. Žil na ostrovoch strážcov a patrilo k vodným. Obaja

vyrastali a žili v celkom rozdielnom prostredí. No zamilovali sa.

Všimla som si, že väčšina vyvolených žije skôr komunitným životom, bez potreby hľadať si partnera. Takto to väčšine vyhovovalo. Tí, ktorí si našli partnera, tvorili zväčša pár vyvolených. Podľa toho, čo som sa dozvedela, len dvakrát v histórii sa stalo, že si vyvolený za svoju partnerku vzal niekoho z iného rodu.

Lenže Nala bola veľmi zamilovaná. Bola rozhodnutá aj vzdať sa svojho veľkého daru, len aby mohla byť s ním. Tak moc túžila žiť po jeho boku. I on ju miloval, no trápil sa tým, že Nala chcela urobiť takú veľkú obeť.

Tento príbeh lásky mal ale smutný koniec. Jedného dňa, nevedno ako sa to celé udialo, no tento mladý muž utrpel tak vážny úraz, že už nič nepomohlo. Nala si to vyčítala. Bola predsa vyvolenou svetla a tí predsa dokážu všetko vyliečiť. A áno, naozaj dokážu. No tu, ako som sa dozvedela, šlo všetko príliš rýchlo.

“Vieš, hádam miriada slnc sa vo mne rozžiarila, len keď som naňho pohliadla. Milovala som ten jeho nádherný

úsmev, zdalo sa mi, že čas sa celkom zastavil. A potom, to slnko zhaslo. Nechcelo sa mi žiť. Hnevala som sa na Stvoriteľa, na Veľkú Matku, za to, že mi ho takým krutým spôsobom vzali.”

“Neviem si ťa predstaviť ako sa hneváš,” - odpovedám jej vskutku prekvapená tým, čo mi práve priznala. No Nala sa len trpkou usmiala.

“Každý z nás zažíva tie svoje výzvy, ktorými si musí prejsť. Tou mojou bolo naučiť sa odpúšťať a pustiť aj jeho.”

Bolo ťažké uveriť tomu čo som počula. Žili v takej úcte voči životu a smrť bola pre nich celkom prirodzená. Nechápala som. Nala dodala, že bola veľmi mladučká a jej nenaplnená túžba ju zaslepovala.

Žialila, hnevala sa i plakala. Nič nepomáhalo, emócie boli silnejšie ako ona. Netúžila po spoločnosti, len byť sama so sebou, až sa celkom začala vyhýbať ostatným. Trvalo to dlho, veľmi dlho, jeden celý rok bol zahalený tieňom.

Tieňom, v ktorom si kládla na tisíc otázok a odpovede akosi neprichádzali. Zdalo sa jej, že časť jej samej umrela spolu s ním. Nechápala prečo sa to muselo stať, ako to, že

sa to vôbec stalo. Chcela vrátiť čas, zvrátiť čo sa stalo. No to, nešlo.

Trápila sa. Tieň ju celkom pohltil. Ako hviezdy na oblohe sa začínali ukazovať jej dary, jej posvätná cesta týmto životom, no ona akoby to ani nechcela vidieť. Bola utrápená svojou bolesťou, svojim nekonečným smútkom, snahou pochopiť to veľké prečo, prečo jej život vzal muža tak blízkeho jej srdcu.

Trápila sa nekonečne dlho, až jedného dňa na lúke pod tými čarovnými vodápadmi stretla svetlanku. Usmiala sa na ňu tým záhadným spôsobom, ako to práve svetlanky vedľa a z mosta do prosta jej povedala: “Nikdy si nebola strvorená na to, aby si trpela.”

A Nala sa pustila do usedavého plaču, plakala dlho. Povedala mi, že to boli slzy, ktoré museli ísť von, slzy, ktoré boli tou bolesťou ako moc sa držala svojho milého. Slzy, ktoré spôsobovali utrpenie, ako ho nechcela pustiť.

No a život ju ale viedol ďalej, chcel ju späť, chcel, aby žila svoj jedinečný dar. A tak sa zakrátko stalo, že akési malé dieťa sa ťažko zranilo. Bola blízko, bola na dosah.

Okamžite a bez zaváhania urobila čo bolo v jej silách, čo bolo treba, aby diet'a zachránila.

Až potom sa začala vracat' späť do života. S pokorou, pomaly, krok za krokom. Musela sa s ním rozlúčiť ešte raz, svojim vlastným spôsobom a dat' mu zbohom. Bolelo to, neskutočne. No v tej temnote v ktorej sa toľké mesiace nachádzala pochopila, že jej veľkým darom je zároveň súcit. Zdalo sa jej, že by ho nikdy plne nerozvinula, keby si sama neprešla touto bolesťou.

“Je utrpenie nutné?”, - spýtala som sa jej napokon. A ona mi jednoznačne odpovedala, “nie....”

“... utrpenie si v zásade vytvárame my sami, keď bojujeme so životom, keď zabúdame na to kým skutočne sme. Keď zabudneme na svoje posvätné poslanie, s ktorým sme sem prišli do tohto sveta.

Vieš Célie, svet nás láka, ukazuje nám toľko možností. Je ako kaleidoskop a ty si uchvátená tou či onou farbou. No je jedna, ktorá je tvojmu srdcu najbližšia, určuje kým skutočne si.

Áno, hovoríme o Jednote, z ktorej sme, z ktorej pochádzame, lenže táto jednota chce zažívať mnohé aspekty svojej jedinečnosti. Preto na každej kvapke v mori záleží. Je to ako s tým kaleidoskopom.

Celý obraz je Jednota, no každý z nás je ako ten jeden dielik. Bez neho by Jednota nebola tou akou je. Preto aj keď v jednote života, keď sa spájame, aby sme zažívali veľkoleposť života a oslavovali tú krásu kaleidoskopu, každý z nás ctí a rozvíja svoju jedinečnosť. Bez nej by to nešlo.”

A ja pomaly začínam chápať. Nala bola od prvého okamihu môjmu srdcu blízka, no teraz poznajúc jej chvíľky, v ktorých si prechádzala ťažkým obdobím, je mi ešte milšia. Zdá sa mi zrazu oveľa ľudskejšia a ja si uvedomujem, že až doteraz som ju vnímala ako dokonalú, vôbec som nevnímala tú jej ľudskú, ženskú časť jej samej.

22 - Svetlanky

Aj tu vo veľkom chráme som jednu stretla. Sú neobyčajné povedala by som a hodne dráždivé. U nás sa takým ľuďom hovorilo, že sú ako osy, že vedia presne bodnúť. Lenže tu sa ich presne mierené slová nebrali s urážkami.

Svetlanky boli vzácne. Videli do človeka. Ak náhodou niekto začal podliehať ilúziám, zjavila sa svetlanka, len sa usmiala, a ten úsmev, teda poviem vám nebol veľmi príjemný. Človek mal pocit, že ho svojim pohľadom priam presvetlila. Ten úsmev akoby niesol otázku: “Vážne? Naozaj?”

V tom mojom svete, kde klamstvá neboli ničím zvláštnym, by svetlanke neuniklo, že človek klame. Pozrela by sa mu hlboko do očí, tak prenikavo, že ďalšie klamstvo by nemohlo byť vypovedané. Niekedy stačil len pohľad. Takú moc mali. Vedeli cinknúť na tú správnu strunu.

Ak sa stalo, že sa do seba zamilovali dvaja z rôznych kmeňov a ich diet' a potom akosi nevedelo objaviť svoj dar, bola to práve svetlanka, ktorá vyniesla na svetlo sveta jeho

dar. Videla do temnoty a nebála sa jej, tak ako sa nebála pravdy, ani keď nebola príjemná.

Aj mňa tak akosi dráždila. Ani neviem prečo, no zdalo sa mi, že ona jednoducho vie. Dokonca sa mi zdalo, že vie snád' viac ako Lem a ten sa mi zdal naozaj múdry, s nadhľadom.

Svetlanky patrili k vyvoleným svetla, no vnímali aj to tmavé svetlo. Dlho som to nechápala. Nedávalo mi to vôbec zmysel. Tmavé svetlo? Čo to tak môže byť? A ako môže byť svetlo tmavé? Myslia tým snád' temnotu?

A tak sa stalo, že počas mojich ďalších mesačkov, keď som sa uchýlila mimo dianie komunity, som tieto dni trávil spolu s jednou vzácnou svetlankou.

Lia mi počas týchto dní mnohé objasnila, hoci to nebolo celkom ľahké pochopiť. A tak sa ma raz spýtala:

“Myslíš, že noc je zlá? Zdá sa, akoby si svetlo spájala s tým dobrým a to tmavé, temné s tým zlým.”

A ja som si uvedomila, že vlastne to tak vnímam. Tmu a temnotu som spájala s niečím zlým. No Lia ma vyvádza z môjho omylu. Hovorila:

“To tieň je ten, ktorý prináša a drží nás v ilúziách. Drží nás vo svojom zovretí. Nedovoľuje tomu nášmu vnútornému svetlu, aby sa plne prejavilo.

Len si spomeň ako sa večer ukladáš k spánku a vonku vychádza mesiac. Áno, tá nočná krajina je iná. Môžeš tu vnímať to, čo počas dňa nie. Všetko je iné. Nie zlé, ale iné. No a môžeš tu objaviť aj poklady, ktoré jednoducho vo dne nevidíš.”

Áno, s tým môžem súhlasiť, no uvedomujem si, že som vlastne celé detstvo počúvala, že po zotmení sa nemá chodiť von, lebo za noci všelijakí kmíni vyliezajú.

Stále však nechápem ako to teda s tým tieňom je a Lia pokračuje.

“Keď si bola malým diet’at’om, svojim vlastným spôsobom si vyzorovala ako svet funguje. Nachádzala si si tie svoje cestičky ako prežiť v svete, v ktorom žiješ. Možno si si všimla, že keď sa na mamku, či ocka určitým spôsobom

pozrieš, usmeješ, tak sú náchylnejší splniť ti tvoje prianie. Našla si spôsob ako ich obmäkčiť’. Je to prirodzené, každé diet’a si nájde ten svoj spôsob, ako žiť v svete, ako dosahovať to, po čom túži.

Ako diet’a sa naučíš mnohému. Aj keď sa to nezdá, ale už ako malé diet’a sa naučíš tie najpodstatnejšie zákonitosti svojej komunity, v ktorej žiješ. Nie preto, že by t’a to niekto učil. Vôbec nie, diet’a sa učí napodobňovaním, tým ako to vidí vo svojom okolí a svojou vlastnou logikou, ktorá sa postupne rozvíja pridáva svoje vlastné stratégie.

No časom vyrastieš, a sú stratégie, ktoré t’a stále môžu držať vo svojom područí. To je tieň. Nedovolí ti konať ako dospelaj mladej žene. Je na tebe, aby si ho prepustila, aby si prehliadla tú hru. Tieň je keď sa správaš ako diet’a, máš jeho maniere, aj keď si už dospelá, no hlavne si to neuvedomuješ.

Tieň ti môže hovoriť “to sa nedá”. Ten tieň t’a zväzuje a obmedzuje v tomto svete.

Nemáš sedieť v kúte, kajat' sa, že si hriešna. Máš rozvíjať svoje dary, svoj potenciál, oslavovať život vo svojej veľkoleposti.

Tieň je chaos, je to zranená energia, nie je to niečo pevné o čo sa s dôverou môžeš vo svojom živote oprieť. A robiť rozhodnutie, keď má nad tebou tieň svoju moc, nie je šťastné, no zväčša v tom momente si to neuvedomuješ. Niekedy na to, aby si tieň prepustila stačí, aby si si uvedomila čo sa vlastne deje, že ťa ovláda.

Áno, niekedy zažívame aj ťažkosti života. Občas prídu celkom nečakane. Aj ty si sa musela vypoariadať s náhlym a tragickým odchodom svojich drahých. To bola tvoja temná noc duše. A prišiel čas rozlúčky. Bol dôležitý, pretože ti umožnil láskavým spôsobom, ukončiť túto temnú noc duše.

Ak by sa tak nestalo, mohol ťa ovládnuť smútok. Smútok je emócia, ktorá ľahko nad tebou môže prevziať moc a ty sa začneš prepadať v živote. Je tieňom, ktorý celkom ovládne tvoj život.

Tá temná noc duše nás núti objavovať svoje hlboké dary. Často sú to tie najposvätnejšie. No zvyčajne vo chvíli keď touto nocou kráčame ich nevidíme. Zväčša si ich uvedomíme až s odstupom.”

Premýšľala som, čo by tak mohlo byť dobré a aký dar by mohol byť v tom, že som prišla o svojich drahých. Čo samozrejme neuniklo pozornosti tejto vnímavej svetlanke. Usmiala sa na mňa s pochopením a dodala len, “je to v poriadku.”

A ja som si v tej chvíli spomenula na Nalu a jej temnú noc duše, ktorá trvala rok, kým dokázala prepustiť všetku tú bolesť, keď bola pripravená vykročiť späť v ústrety životu. No ja som netúžila po tom, aby som rok tápala.

Aký bol ten môj dar?

Lia bola celkom rozbehnutá, nedalo sa ju zastaviť a tak pokračovala:

“Célie, aj ty si jedného dňa uvedomíš aké dary v sebe máš, akým darom si pre tento svet. Temnota nie je niečo, čo by sme radi zažívali. Ak budeš kráčať svojou temnou nocou

duše, len si spomeň na noc, skutočnú noc a na všetky tie žiariace hviezdy.

Áno, keď za noci vyjdeš von, môže ťa opantat' na chvíľu strach. Predsa len, nie sme nočné tvory a noc v sebe skrýva niečo tajomné.

A tak len chvíľu dýchaj, nechaj na seba tú tmu pôsobiť až kým sa niečo v tebe neupokojí. V tom tichu, ktoré noc prináša len sa spýtaj, hoci i Ježiša, Boha, ktorému veríš, prečo to tak musí byť, že nerozumieš tomu, prečo sa práve toto v tvojom živote deje a cítiš sa zranená.

Povedz mu, že veríš, že sa postará o tvoje rany, že veríš, že v tom stále má pre teba nejaký plán, ktorý práve teraz nevidíš.”

A ja som zrazu pocítila obrovskú vd'ačnosť za tieto jej slová.

23 - Vd'ačnosť a obrad Muno

Každým dňom ma zaplavovala viac a viac. Ani nebolo možné jej uniknúť. Vd'ačnosťou to tu bolo priam nasiaknuté. Nemyslím si, že som sa stretla s viac vd'ačnými ľuďmi ako práve tu na tomto ostrove. A vyvolení ňou žili úplne.

Boli vd'ační za všetko. Ani to nemuseli vysloviť, z ich pohľadu to bolo cítiť. Hneď ráno, ako sa prebúdzali boli vd'ační za všetko čo majú, vedeli, že majú všetko čo potrebujú. Zdalo sa mi to také trochu zvláštne. Nezdalo sa mi, že by toho mali nejako veľa. A predsa boli vd'ační.

Keď sa nad tým zamyslím, tak každý mal niekoľko šiat, nejakú tú obuv, Theia stromček a ženy mali hrebeň. Nebola som si istá, či aj pre mužov bol hrebeň takým vzácnym, ako pre ženy. No a áno, samozrejme nejaké tie nádobky, do ktorých si každý týždeň pripravovali prípravky na starostlivosť o seba.

Niektorí, čo sa častejšie presúvali, mali aj nejaké tie riady a misku, hoci miska z ktorej aj pili bolo niečo, čo sprevádzalo každého takmer od narodenia.

Vždy na obdobie niekoľkých rokov mali novú. Jedinečnú, s osobitnými vzormi, ktoré nejakým spôsobom odrážali životnú púť, obdobie ktorým práve prechádzali. No nebolo to pravidlom. Poniektorí už tú svoju mali dlhé roky bez zmeny.

Neodmysliteľným bolo i niečo ako malý tkaný koberček, na ktorom sedávali.

Neboli teda nijako zvlášť bohatí a napriek tomu boli nesmierne vdáční. No jedného dňa som si uvedomila, že oni samých seba považujú za bohatých. Chvíľu mi trvalo, kým som pochopila ich poňatie bohatstva. Dalo by sa skôr povedať, cítili si hojnosť života. Verili, že vždy, v každej chvíli je o nich postarané, verili, že kým majú čistý vzduch v pľúcach, čistú pramenitú vodu, čo zjesť, odev ak im bolo chladno, tak sú bohatí.

Opäť raz tichúčko snežilo a Lem mi s tým jeho večne tajomným úsmevom na perách ukázal na tie zasnežené bralá.

“Toto je skutočné bohatstvo. Táto zem nám dáva všetko. Možno sa to teraz nezdá, keď je všetko skryté pod snehom. No aj tak tu v jaskyni pod nami, stále vďaka horúcemu prameňu rastie dostatok rastlín, ktoré môžeme jesť. Je to taký zázrak prírody. Ako by sme zaň nemali byť vdáční?”

A ja si všímam, že ich modlitbou je práve vdáčnosť. Nie prosby o to, či ono. Nie, oni rovno ďakujú. Dokonca aj za to, čo ešte nie je, jednoducho akoby to už bolo. So zbožnou úctou, s vierou bez pochybností a s pokorou.

Aj ja to svoje srdce viac a viac naplňam vdáčnosťou. Za to všetko čo tu zažívam. Aj keď je to občas tak moc vzdialené životu, ktorý som až donedávna poznala.

“Célie, o dva dni bude najdlhšia noc akú tu zažívame a najkratší deň. V твоjich končinách sa tomu hovorí zimný slnovrat. Náš ostrov je bližšie k rovníku, tak tu to nie je až také výrazné, no chcel som ti tiež povedať, že o ďalšie dva

dni v tom tvojom svete sa bude oslavovat' narodenie Ježiša.”

“Naozaj?” - som uchvátená, no zároveň neviem čo si s tým počat'. Cítim zrazu akýsi zvláštny nepokoj. Spomínam aké krásne Vianoce sme vždy zažívali. Na stromček, ktorý sme vždy postavili, ako sme ho aj so služobníctvom ozdobovali a bol to taký kúzelný čas. Aké to bude teraz? No zrazu som jednoducho vedela, že aj keď tu nebude žiaden obrovský vianočný stromček, a ani kopec darčiekov, že som vlastne št'astná.

Na chvíľu som zatvorila svoje oči a spomenula si na tie naše posledné. Celá rodina sme boli spolu. Posledné roky, keď sa moja mamka zmierila s tou svojou, boli Vianoce o to kúzelnejším časom. Nie pre tie ďalšie darčeky, ktorými hlavne nás, deti, zahŕňali. Bol to čas kolied, voňavého pečenia a všakovakých dobrôt.

Lem ma pozoruje a so smiechom dodáva, “až sem cítim tú vôňu dobrôt, z vášho štedrovečerného stola.” Obaja sme napokon prepukli v smiech. Áno, aj ja som cítila tú vôňu.

“Tento čas oslavujeme aj my. Nie síce priamo Vianoce, ale zimný slnovrat. To, že sa vracia slnko do našich životov. Dni budú postupne dlhšie.”

“Ako tento čas oslavujete?” - pýtam sa zvedavo.

“Nuž v podstate ako zvyčajne, jedlom, spevom, tancom, samozrejme robí sa obrad Muno, obrad ukončenia a víťania nového. Používame ho vždy, keď niečo končí a niečo nové začína.”

Usmievam sa, milujem tieto ich obrady, sú jednoduché, presiaknuté takou úctou voči životu s akou som sa nikde nestretla.

A ďalší deň vnímam, že sa začínajú prípravy na ten veľký deň. Aj keď tu sa čistota udržuje nepretžite, teraz priam s posvätnosťou sa vymetajú všetky kúty. Veru pripomína mi to ten čas pred Vianocami, keď všetko muselo byť dokonalé.

Na nejaký čas dokonca vykladáme aj naše prikrývky, aby sa poriadne prevetrali. A keď ich znovu vkladáme do tých našich spacích sietí, celá izba nádherne vonia. Iste aj

vd'aka zopár malým vetvičkám zo stromu, ktoré pribudli vo váze na stolíku.

Dokonca sa aj pečie. Niečo ako koláč, zatiaľ netuším ako chutí, no vonia výborne a všetko vo mne sa tetelí blahom a radosťou.

Obrad Muno je tak prostý, bez veľkej okázalosti a predsa tak slávnostný.

Prv ako však nastal, očistili sme aj svoje telá priam obradným spôsobom. Potom sme si vzájomne česali vlasy a zaplietali stužky do vlasov. Každý si obliekol nové, čisté šaty, ozdobené slávnostnou vyšívanou alebo tkanou stuhou.

A ja som pri tejto príležitosti dostala nové šaty. Najskôr som si obliekla niečo ako suknicu s dlhými stuhami na uviazanie, potom halenku len na tenkých ramienkach, zato v strede s krásnou výšivkou. Pripomínalo to hodváb, no takýto som zatiaľ nepoznala.

Na to celé sa obliekla ďalšia halenka, podobná tej, čo sa tu bežne nosila, no táto mala o hodne viac široké rukávy s dlhými cípovými koncami. Neskôr zistím, že pri tanci v

ktorom jemne akoby mávame rukami, tieto konce nádherne vejú. Obliekam si aj druhú vrchnú halenku, krásne vyšívanú, opäť sa len prekríži a jednoduchými stužkami zaviaže.

Na rad prichádza vrchná sukňa. Je rovnako vyšívaná, ako vrchná halenka. Sukňa sa uväzuje okolo pásu bez použitia uzla. Spočiatku tieto úväzy vo mne nevzbudzovali veľkú dôveru, no časom som zistila, že sú dostatočne pevné a šaty mi nikdy nespádli. Cítim sa ako taká princezná.

Napokon sme sa zišli. V tej veľkej sále, kde spoločne každé ráno začíname deň.

Uprostred je na zemi krásne tkaná, pevná kruhová látka. Po jej vonkajšom obvode sú drevené podnosy na malých nožičkách. Myslím, že boli špeciálne vyrobené pre takéto oslavy, pretože všetky svojim tvarom pripomínali časť z veľkej kružnice.

Spolu tak vytvárali kruh. Nemal veľkú hĺbku, no dostatočnú na to, aby sa tu zmestili všakové dobrôtky. V strede tej látky potom horeli sviece, bola tu nádoba s niekoľkými vetvičkami akéhosi ihličnanu, ktorého vôňa

zaplavovala celú túto miestnosť. Bola svieža a silná zároveň, až sa mi chvíľami točila hlava.

Po celom obvode boli naše koberčeky na ktorých sme ešte toto ráno vo vlne života rozohrievali naše telá.

Obrad sa pomaly začínal. Lem a Heja sa ujali vedenia. Ďakovali za tento čas. Ďakovali, že bol tak požehnaný. Ďakovali za vedenie v náročných okamihoch. Ďakovali, že tu dnes môžu byť a oslavovať návrat svetlejších dní do ich životov.

Na moje prekvapenie sa poďakovali aj za mňa. Priam mi zatuhla krv v žilách, tak ma to prekvapilo. Neskôr som sa na to spýtala Naly. Povedala, že to vnímajú ako požehnanie, že sú vdáční, že sa aspoň niekto zachránil.

Lem sa rozlúčil s tým náročným čo predchádzajúce obdobie do ich životov prinieslo a samozrejme za to tiež poďakoval. Na to som si akosi nevedela zvyknúť. Ďakovali aj za ťažkosti, ktoré život prinášal.

Po naozaj krásnej ďakovnej reči, niekoľko mužov a žien sa presunulo k tomuto improvizovanému oltáru, pokľakli, sadli si na päty. Cítila som, ako sa ich dych podobá tej

nekonečnej vlne života. Spievali, tak nádherne. Nebolo treba ani rozumieť slovám. Už samotný spev rozvibroval moju hrudnú kosť.

Celkom prirodzene sa začínam hýbať a všímam si, že nielen ja. Je to, akoby sme vytvárali jednu obrovskú vlnu vdáčnosti. Je mi krásne. Na chvíľu si zatváram oči. Myslím na to, že o dva dni v našom svete sa budú oslavovať Vianoce. Vôňa vetvičiek čo sme dali do našej izby s Nalou, vetvičky, ktoré sú v strede tohto "oltáru" mi svojou vôňou pripomínajú vôňu vianočného stromčeka. Možno pre tie spomienky, ktoré sa opäť vynorili sa mi z tej vône podchvíľou motá hlava.

Spomenula som si na Louisa, môjho malého brata, ako sa tie posledné Vianoce smial, ako sa tešil všetkým tým darčekom, ktoré sme našli pod stromčekom. Jeho oči vždy žiarili, no tie posledné Vianoce sa mi zdalo, že žiara snád' ako tisíc slnc. Tieto spomienky ma hrejú pri srdci. Aj keď už s nimi neoslávim žiaden ďalší sviatok, v mojom srdci sú navždy.

Obrad Muno je vždy spojený aj so sviečkovým obradom vd'ačnosti a práve tak sa ukončuje aj tento obrad. Na konci si každý vezme do rúk ešte nezapálenú sviečku a čakáme.

Aj Heja si jednu vezme do rúk. Lem ohňom z oltára zápali tú jej. Heja vysloví slová vd'aky. Ďakuje za požehnaný čas, ktorý jej priniesol nové vhľady a pochopenia v jej živote.

Ako vysloví svoje poďakovanie, otočí sa k ďalšiemu a ten si tú svoju sviečku zapáli od jej. A tak to postupuje. Je to nádherné, každý si zapáli sviečku od toho druhého a poďakuje sa. Potom zapáli sviečku ďalšiemu a tak to pokračuje.

Zrazu si uvedomím, že o malú chvíľu sa dostanem na rad aj ja. Každý musí vybrať jedno, za čo je najviacej vd'ačný. Lenže v posledných pár mesiacoch sa toho toľko v mojom živote stalo, že neviem, či viem vybrať len jedno, za čo som najviacej vd'ačná.

A tak ja ďakujem, za dar života, za mojich drahých, za dar obradu rozlúčenia, ktorý upokojil moje rozorvané srdce a pomohol mi prijať stratu mojich drahých. Ďakujem za to, že tu môžem byť, žiť, dýchať.

Svetlo mojej sviečky posúvam aj ja ďalej.

Ešte dlho do noci mi zaznievala nádherná hudba a spev v ušiach. Bola som dojatá všetkým za čo títo moji súputníci ďakovali. Veľmi ma prekvapilo, že Nala sa poďakovala za príležitosť života spoznať lásku.

Nestihla som sa jej na to ešte ani spýtať, keď sa to stalo.

Pokračovanie nabudúce